SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 153. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 11, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 11-го СЕРПНЯ 1990 Ч. 153. РІК XCVII.

Пастор В. Домашовець очолив Українську Баптистську Церкву

Бервин, Ілл. — У днях від 15-го до 22-го липня на українській біблійній оселі в Пітерборо, Онт. відбувався 10-ий З'їзд пасторів і членства і Пленарний Конгрес Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства — Української Баптистської Церкви. У конгресі брали участь делегати і гості із церков ЗСА, Канади та України. Гасло конгресу було: „Відвага віри". Текст зі Слова Божого „у Христі маємо відвагу й доступ у надії через віру в Нього" правив на піднесення для з'їзду. Гимн конгресу взято з „Відродження" число 516: „Вірю я в обітниці Христа Царя".

В. Домашовець

Кожного дня, починаючи з понеділка і кінчаючи п'ятницею, відбувалися семінари під проводом українського баптистського теолога, пастора Володимира Домашовця. Викладачами були пастори Олекса Гарбузюк, В. Домашовець, Й. Іваськів, Л. Коровник, М. Заболотний, Я. Папроцький та інші.

Під час конгресу співало три хори: конгресовий хор під орудою Андрія Теслюка, піяністка абсольвентка Київської консерваторії Люба Добренко; дуже велично відзначився жіночий хор, який виступав під час спеціяльної програми, яку влаштувало сестрицтво під проводом Ніни Возьної у п'ятницю ввечорі, 20-го липня. Під час цієї програми, на якій головним промовцем був пастор В. Домашовець, зібрано понад 10,000 дол. для жертв Чорнобиля, які будуть переслані в Україну.

Хор молоді виступав двічі — у середу ввечорі та в суботу на спеціяльній програмі молоді під орудою Олеся Гарбузюка, піяністка Л. Добренко з Києва.

Головні ділові наради відбулися в суботу під час яких через аклямацію обрано пастора В. Домашовця на голову Всеукраїнського Євангельско-Баптистського Братства, бо пастор О. Гарбузюк за статутом братства не міг бути кандидатом. До Екзекутивного Ко-

(Закінчення на стор. 3)

Е. ДЕРВІНСКІ ПЕРЕДБАЧАЄ ЗМІНИ В СССР

Вашінгтон. — Секретар ветеранських справ Едвард Дервінскі, виступаючи на святкуванні Дня Польських Ветеранів у Філядельфії в неділю, 5-го серпня, сказав, що „вітри змін, які віють у Східній Европі вже досягнули Совєтський Союз, де основною та найголовнішою точкою цілковитої перебудови стане незалежність прибалтійських республік та України".

Е. Дервінскі підкреслив, що З'єднані Стейти Америки повинні зосередитися на допомозі народам, які поривають з комунізмом, та допомогти їм відбудувати економіку.

Використавши святкову подію вшанування пам'яти польських героїв, Е. Дервінскі, застановився над питанням зменшення військової потуги Америки: „Події на Близькому Сході свідчать про те, що світ все ще знаходиться в небезпеці. Ми повинні бути стійкими та могутніми, щоб діяти з позиції сили". Він закликав всіх ветеранів підтримувати американську обороноздатність.

Борець-ветеран, який довгі роки підтримує боротьбу країн Східньої Европи за незалежність, Е. Дервінскі, став першим в країні секретарем ветеранських справ, коли 15-го березня минулого року призначив його на цей пост президент Джордж Буш. Того самого дня Управління ветеранів було піднесено до статусу кабінету. Е. Дервінскі очолює програми медичного та іншого забезпечення для 27 мільйонів американських ветеранів та керує крайовою сіткою бюр із загальною кількістю 240,000 працівників та бюджетом у сумі 30 біл. дол.

У ТЕРНОПОЛІ ДЕМОНТУВАЛИ ПАМ'ЯТНИК ЛЕНІНОВІ

Тернопіль (УПА, ІЦР, Володимир Федько). — Тут в середу, 8-го серпня, демонтували пам'ятник Ленінові. Пікетування пам'ятника в Тернополі почалося 5-го серпня, а пікетувальників підтримало населення міста і области. В середу від 9-ої години ранку біля пам'ятника зібралося близько 10, 000 людей, які вимагали знести пам'ятник негайно. Перед полуднем перед зібраними виступив голова міськвиконкому Негода і запевнив, що в годині 2-ій по полудні демонтаж розпочнеться. В 1:30 годині з'явився автокран і демонтаж пам'ятника розпочався рівно в 2-ій годині.

На мітингу ніхто з представників КПУ не виступив і жодного заклику зберегти культову споруду комуністів не було. Перед початком демонтажу члени СНУМ поклали біля підніжжя пам'ятника вінок з колючого дроту. За дотриманням громадського порядку стежили охоронці від НРУП. Демонтаж відбувся без ускладнень. В годині 4:30 пам'ятник привезли в подвір'я краєзнавчого музею.

На час початку демонтування пам'ятника уже зібралося не менше 200,000 людей, під бурхливі оплески яких водій автокрану Михайло Кульчицький зняв гранітний монумент „вождя світового пролетаріяту". Керували демонтажем голова Міської Ради Осадчук та секретар обласної організації УРП Ярослав Демидась.

Начальник міського управління міліції полковник Головко не піддався погрозам заступника міністра внутрішніх справ УССР Бєрдова, який прибув для захисту пам'ятника, погрожував застосувати силу і навіть зброю, вимагав від полковника Головка не допустити до знесення пам'ятника.

Після демонтажу відбувся багатотисячний мітинг, на якому виступив народний депутат України Володимир Колінець і секретар обласної оргаізації УРП Я. Демидась. Мітинг прийняв резолюцію перейменувати майдан на Площу Незалежности.

Як уже повідомлялося, 1-го серпня пам'ятник Ленінові демонтували в Червонограді, а найближчими днями заплянoвано демонтаж у Львові.

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ БЛЬОКАДА ІРАКУ

Вашінгтон. — Американські офіційні чинники заявили, що морські збройні сили ЗСА та їхніх союзників на водах Чероного моря, Індійського океану, Середземного моря та Перської затоки творять армаду з-понад 50-ти воєнних кораблів, яка цілковито ізолює Ірак від решти світу.

В той самий час Уряд ЗСА звернувся до урядів інших народів із закликом присилати свої військові частини на оборону Савдійської Арабії, при цьому підкреслюючи, що мабуть буде потрібно більше, як 50,000 американського війська в районах Перської затоки.

В обиччі тих оборонних заходів ЗСА, Ірак закрив свої кордони для всіх чужинців, виключаючи дипломатів, і цим зупинив можливість виїзду 3,500 американських громадян, що попали в пастку воєнної завірюхи в Іраку та Кувайті. Спеціялісти американської розвідки стверджують, що ці люди починають бути політичною іграшкою в руках Іраку, тобто закладниками. Речник Білого Дому Марлин Фицвотер заявив, що ЗСА мають надію цих всіх людей видістати з Іраку якнайскорше.

Тим часом в Каїр з'їхалися провідники арабського світу щоби серед зрозумілої тільки їм атмосфери вирішити як запобігти можливому нещастю на Близькому Сході, спровокованому Іраком. Конференцію, одначе, були змушені відкласти на один день, бо з Іраку приїхала велика військова делегація з метою переконати провідників арабських країн не давати військової допомоги на оборону Савдійської Арабії. Президент Єгипту Госні Мубарак та його уряд сподіються добитись узгіднення, щоби уневажнити насильну злуку Кувайту з Іраком та зформувати початки якоїсь спільної арабської збройної сили. Але знавці політичних справ Близького Сходу не мають на це великих надій. Всі погоджуються в тому, що ніхто не може збагнути наступного потегнення зі сторони президента Саддама Гуссейна і побоюються терористичних акцій.

Підписано угоду між Держтелерадіо СССР і „Німецькою Хвилею"

Москва. — В газеті „Ізвєстія" з 7-го серпня опубліковано повідомлення, що в цей день у Москві підписано угоду про співпрацю між Держтелерадіо Совєтського Союзу та радіостанцією „Німецька Хвиля" у Західній Німеччині, яку ще зовсім недавно старанно заглушувалося як „ворожий голос".

У документі, підписаному заступником голови Держтелерадіо і директором „Німецької Хвилі" сказано, що протягом перших трьох років партнери будуть обмінюватися радіопрограмами та співпрацювати на некомерційній основі.

„Німецьку Хвилю" субсидує держава в сумі 330 міл. марок річно і її працю контролюють громадські організації. Ця радіостанція передає програми в інші країни, пов'язана угодами з багатьма радіостанціями світу, а тепер підписала угоду з Москвою, що дасть змогу в майбутньому налагодити радіопересилання в Казахстан та інші реґіони СССР, де проживає багато німців.

Для початку „Німецька Хвиля" оголосила совєтським партнерам літературний конкурс на краще радіо оповідання та радіопоставу і визначила премію для переможців в сумі 5,000 марок.

В Україні перебувала делеґація Баварії

Київ (М. Брід). — В днях 25-го липня до 1-го серпня в Україні перебувала офіційна делеґація парляменту Баварії на чолі з президентом Францом Гойблем. Вона гостювала здебільшого у Києві, на один день від'їхавши в Крим. Метою поїздки представників Баварії було „поширити контакти на парляментарному рівні, зробити співробітництво між Баварією і Україною більш плодотворним", як про це сказано в офіційному повідомленні. Делеґацію прийняв голова Верховної Ради УССР Леонід Кравчук, прем'єр-міністер УССР Віталій Масол, а також голови парляментарних комісій, Київська Міська Рада та наукові установи.

Ф. Гойбел виступав на засіданні Верховної Ради, виголошуючи вітальне слово. На закінчення візити не підписано жодного протоколу, хоч розмови заторкували також практичні справи. Причиною цього, за словами Л Кравчука, було це що „Україна, як відомо, ще не вийшла на міжнародну арену як суверенна соціялістична держава".

Натомість, можна вичитати в „Радянській Україні" з 2-го серпня, що „цими днями" Л. Кравчук зустрівся з М. Ґорбачовом, який перебував на відпочинку в Криму, і „повідомив його про перебування делеґації Баварії. Президент СССР поцікавився метою візити і відзначив, що це добре, коли зв'язки йдуть не тільки по лінії країни, а й по лінії республіки".

Створено Академічну Раду при Уряді УНР

Бавнд Брук, Н.Дж. (УІБ). — В днях 14-15-го липня тут відбулося перше зібрання Академічної Ради при Уряді Української Народної Республіки в екзилі.

Головним завданням членів Академічної Ради є служити порадами в різних ділянках діяльности Уряду УНР. Членами Академічної Ради стали науковці — члени НТШ, УВАН, УІТ та інших наукових установ, які часдо-часу будуть відбувати наради у важливих справах пов'язаних з Україною та українською діяспорою. Членами-консультантами Академічної Ради стали: Марко Антонович, Василь Верига, Любомир Винар, голова-координатор, Олександер Домбровський, Ігор Каменецький, Василь Омельченко, Михайло Пап, Ярослав Білінський, Теодор Цюцюра.

Наради відкрив Л. Винар, який з'ясував цілі ради, напрями її діяльности, коротко подав аналізу сучасного стану української науки в Україні і діяспорі. Потім він попросив до слова голову Уряду УНР проф. Івана Самійленка, який спочатку зачитав привітання Президента УНРеспубліки Миколи Плавюка, адресоване до учасників зібрання, а потім з'ясував основні завдання ДЦ УНР, а зокрема його Уряду в екзилі під сучасну пору та підкреслив вагу співпраці і практичної допомоги українських учених в різнородній діяльности Уряду. О. Домбровський секретарював на нарадах.

Після відкриття нарад поодинокі учасники зреферували окремі питання, пов'язані з різними ділянками праці. В. Омельченко з'ясував завдання Наукової Ради при СКВУ, як головного координатора академічної діяльности в діяспорі і обговорив окремі наукові проєкти заініційовані Науковою Радою. В.Верига говорив про СКВУ в міжнародних контактах (Західня Европа, Польща, Україна), М. Пап зупинився на конкретних можливостях в нав'язанні контактів і співпраці з американськими політичними колами, а І. Каменецький підкреслив вагу демократичних принципів діяльности УНР в екзилі і

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ЗГІДНО З ВІСТКОЮ поданою в тижневику „Експресс-Хроніка" з литовського міста Каунас, там у понеділок, 6-го серпня, урочисто розмонтовано пам'ятник Леніна. Згідно з рішенням Ради самоуправління міста це діло переведено публічно, з участю "почесної варти" та членів Комуністичної партії республіки. Пам'ятник забрано з центральної площі, але його зберігатимуть, як „історичний експонат". Зібрана з цього приводу на площі публіка безперервно голосно й чітко скандувала: „Литва — вільна. Володимире їдь до дому". Цього самого дня в Каунасі розмонтовано також пам'ятник комуністам.

ЕВРОПЕЙСЬКІ КОМЕРСАНТИ, які без офіційного дозволу зуміли видістатися з Іраку, розповідають, що сотням іноземців не дозволено виїздити з Баґдаду, столиці Іраку, де їх розділено по національності та поселено в трьох готелях столиці. Згідно з підрахунками в Кувайті під час його інвазії Іраком перебувало понад три тисячі іноземців, а між ними 1,400 американських громадян. Десятки з них автобусами перевезено з Кувайту до Баґдаду, а там їх поселено в готелях. Змучені, запорошені та виснажені десятигодинною подорожжю крізь пустиню, ці комерсанти заявили, що в Іраку з ними поводились чемно та не забороняли їм свобідно порушуватися в Баґдаді. Все ж таки їм ясно було сказано не залишати країни без окремого дозволу закордонного міністерства.

У БАГДАДІ УРЯД ІРАКУ публічно заявив, що Ізраїль готується до нападу на Ірак, вживаючи літаки помальовані американськими барвами. Головна команда іракських збройних сил заявила, що отримала відомості, що Ізраїль повимальовував на своїх літаках американські відзнаки та що їхні пілоти мають підроблені американські виказки. Це зроблено в порозумінні з Вашінгтоном, щоби атакувати та знищити позначені об'єкти в Іраку. Ізраїльські офіційні військові чинники зразу заперечили ці обвинувачення, називаючи це „ще одною брехнею Саддама Гуссейна для поширення своїх задумів".

НОВИЙ ПАКІСТАНСЬКИЙ тимчасовий прем'єр-міністер Ґулам Мустафа Джатой, що розпочав своє урядування минулого понеділка після раптового усунення уряду прем'єр-міністра Беназір Бгутто, приобіцяв дослідити та покарати тих, які допустили „до найгіршої корупції в історії Пакістану". Він заявив, що уряд прем'єр-міністра Б. Бгутто буде підданий судовій перевірці тому, що „народ домагається справедливости". Виступаючи на своїй першій пресовій конференції, прем'єр-міністер Джатой потвердив, що вибори відбудуться 24-го жовтня, як це на початку приобіцяв президент Пакістану Ґулам Ішак Хан. Тим часом Б. Бгутто сказала, що це військові чинники причинилися до упадку її уряду. Але шеф штабу збройних сил Пакістану генерал Мірза Аслям Бег заявив, що військо не мало нічого до діла з політикою та не плянує в майбутньому займатися нею.

ІРАК ЗВІЛЬНИВ І ПЕРЕДАВ під опіку американських дипломатів 10-літню американську дівчинку та дозволив урядовцям американської амбасади відвідати 38 американських громадян, що їх затримано та приміщено під вартою в одному із готелів Баґдаду. Десятилітню Пенелопі Набоков звільнено на прохання американських дипломатів, бо вона була тільки припадковим пасажиром в переїзді до Індії, де мала зустрітися зі своєю мамою, коли війська Іраку окупували Кувайт. Натомість затримка інших американських громадян в Іраку, включно з тими, яких автобусами привезено з Кувайту, збільшує побоювання Уряду президента Джорджа Буша, що Ірак може їх використати як закладників.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II телефонічно дискутує про світові події бодай один раз в тижні з президентом Джорджем Бушем і Міхаїлом Ґорбачовим, — твердить професор Малячі Мартін, римо-католицький теолог і людина з контактами внутрі Ватикану. У своїй новій книжці „Ключі цієї крови", що її у вересні випустить видавництво Саймон енд Шустер, Мартін описує, як під час кризи витвореної деклярацією незалежности Литви, Папа по кілька разів денно провадив переконливі дискусії з М. Ґорбачовим, що був готовий інтервенцією військової сили полагодити цю проблему. Виявляється, що Папа порадив Ґорбачову цього не робити, а в заміну просив прибалтійських і українських католиків „не заганяти Ґорбачова в кут", тобто дати йому можливість виходу з існуючої ситуації. У розмовах з Бушем, каже Мартін, Папа подавав президентові аналітичні інформації про розвиток подій в Східній Европі, а також його особисту думку про нових провідників цих країн, включно з СССР.

Д. Павличко обороняє УПА

Київ (М. Брід). — Ліквідація білих плям в історії України має вже свою історію в совєтській пресі. Крок за кроком відкривається чимраз то нові сторінки минулого, представляється, більш чи менш об'єктивно, досі промовчувані факти, події, явища. До найбільш заборонених тем належало питання Української Повстанської Армії.

Перші зрушення в цьому відбулися в Західній Україні, де спершу незалежні видання, а згодом також місцеві „здемократизовані" газети проривалися з об'єктивними матеріялами про УПА. Про потребу правильної оцінки й представлення УПА говорили також демократичні депутати. У цьому контексті привертає увагу останнє інтерв'ю Дмитра Павличка в „Літературній Україні" з 2-го серпня ц.р. (ч. 31 — перше без цензури). Вернувшися зі своєї поїздки до Канади, Д. Павличко відповів на ряд питань редактора цього відомого тижневика. Серед них було запитання про привезені книжки. Д. Павличко назвав цілий ряд, а серед них кілька томів „Літопису УПА". При цій нагоді він ствердив: „Перестудійовуючи ці томи, доходиш висновку, що УПА була творінням народу, вона боролася проти німецького фашизму, а потім проти радянських військ та радянської влади, яка залишила після себе 1941 року страшні могили по Дем'янових лазах та тюремних дворицях".

І дальше: „Боївки СБ залишили після себе так само немалі злочинства, але треба відрізняти Службу Безпеки від УПА, а також потрібно зважити на численні акції НКВС, що чинилися під маскою боївок. Історія повинна, нарешті, бути правдомовною. У свідомість українського народу УПА має увійти не як ганебне, а, мавпаки, як героїчне дійство патріотичного духу".

В АМЕРИЦІ

ПРОМОВА ПРЕЗИДЕНТА Джорджа Буша, яку він виголосив в середу, 8-го серпня, про ролю Америки, як захисника миру і стабільности на Близькому Сході, викликала дискусії по всій країні. Хоча багато американців не мають уяви, де знаходиться Кувайт та хто на кого напав, переважна більшість — 61 відсоток опитуваних підтримують рішення свого президента про введення американських військ до Савдійської Арабії. Лише 28 відсотків опитуваних не погоджуються з політикою Адміністрації. Багатьом це нагадує В'єтнам, деякі вважають арабський конфлікт виключно арабською проблемою, яку вони повинні вирішити самі без втручання ЗСА. Особливо гострою була реакція великої арабської громади в Дітройті: „Американській владі все одно хто кого вбиває, вона дбає тільки про нафту. Коли американці окупували Панаму та Ґренаду ми також чули лише одне слово ‚засудження' ". Жидівське населення Мангеттену та Бруклину прирівнюють Саддама Гуссейна до Гітлера.

ВПЕРШЕ В ІСТОРІЇ риболовства федеральний суддя призначив виплату 21 філіппінському рибалці платню в сумі 32-ох міл. дол. Найбільша винагорода за працю повинна бути виплачена рибалкам, які отримували лише 100 дол. на місяць, платню, яку американські рибалки отримували за один день праці. Фінансова компенсація філіппінським рибалкам була присуджена суддею Джеком Теннером, який запропонував докладний перегляд кримінального порушення, яке поширене у всій риболовній індустрії країни. Власники риболовецьких кораблів беруть до праці низькооплачуваних іноземних працівників з наміром більшого зиску, але тим самим викликають занепад американської риболовецької індустрії, в якій тепер нараховується всього 15,000 американців повірняно до 54,000 двадцять років тому.

НА МІЖНАРОДНІЙ епідеміологічній конференції, яка відбулася цього тижня в Лос Анджелесі, була виголошена теорія, що піддає сумніву вживання кремів проти сонячного проміння. Вчені з каліфорнійського университету в Сан Дієго стверджують, що креми не пропускають ультрафіолетове проміння Б, але не протидіє промінню А, знищує меланоцити, клітини продукуючі пігмент, в наслідок чого збільшується небезпека захворювання маланомою. Як відомо, це один з найбільш злоякісних пістряків з типовим чорним забарвленням. Крім цього креми проти сонячного проміння стають перешкодою для синтези вітаміни Д, яка в свою чергу запобігає раковим захворюванням. Теорія лікарів з Лос Анджелесу викликала велику дискусію. Багато спеціялістів-дерматологів стверджують, що ракотворним є ультрафіолетне проміння Б, яке нищить ДНА. Але всі згоджуються у тому, що інтенсивне опалювання між 10-ою годиною ранку та 3-ою годиною по полудні впливає негативно на шкіру. Найкращим способом запобігання раку шкіри є уникання сонячного опромінення.

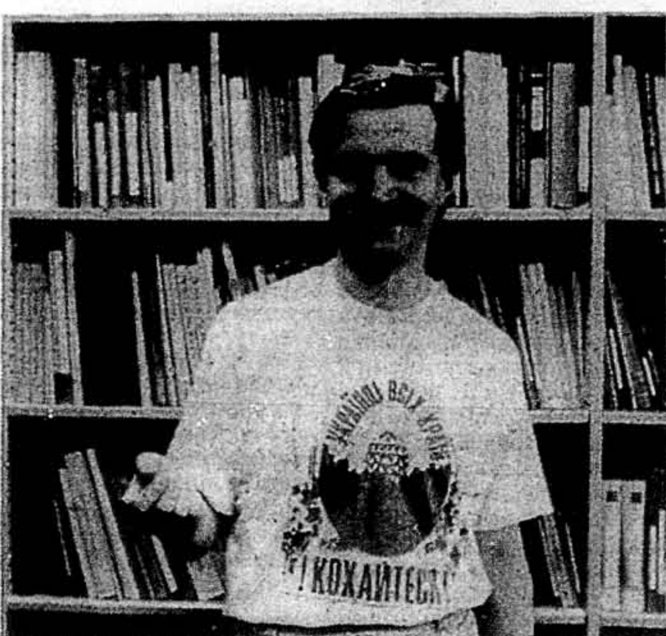
„Українці в Америці не встигають іти скорим кроком!"

Джерзі Ситі, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Здається, наш молодий гість Кирило Стеценко — це перша людина, яка не має застережень до нашого так ославленого американського темпу життя, що усім здається прискореним, а уважає, що українці в Америці не ідуть надто скорим ходом.

Це, здається, теперішні настрої в Україні так впливають на наших молодих людей, що все для них надто повільне.

Бо К. Стеценко, хоча концертує уже від 1977 року, на вигляд ще дуже молодий і такий повний плянів та енергії, що немає чого дивуватись, коли йому наш темп життя видається заповільним. Він скрипаль і композитор, лавреат двох конкурсів, внук славного Кирила Стеценка та організатор ансамблю „Тріо Стеценків", у якому грають внуки композитора Галина, Леся і саме цей, що носить ім'я славного діда. Крім того наш гість ще й організатор поширеного „Тріо Стеценків", ансамблю „Диво", який виконує український обрядовий фольклор. Його ціль, як виясняє нам молодий керівник, поєднати архаїчну стихію природної єдности з новітньою екологічною філософією космічної людини.

Питаємося нашого музики, як дістався він до ЗСА.

Скрипаль-композитор-активіст К. Стеценко розповідає про свої, широких маштабів, задуми

Виясняється, що він приїхав на запрошення своєї тітки до Міннеаполісу, яка також віддана музиці як диригентка хору, але він роз'їжджає по усіх усюдах, щоб нав'язати контакти з українськими музичними колами та давати при тому концерти, що їх він називає „музичними зустрічами". Бо в молодого музики такі широкі пляни, що аж запирає нам віддих, як він їх розкриває перед нами. Він не лише їх нам представляє, але ще уточнює на письмі і його список „Напрямних" має „лише" 20 різних ділянок, що їх К. Стеценко хотів би перевести в життя. Вони дуже відважні і далекойдучі, тому не дивно, що як К. Стеценко представляє їх нашим українцям в діяспорі — це викликає певні застереження, зокрема в людей, в яких уже немає цього молодечого розмаху.

Одним із вже існуючих

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money-order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to

Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Жадоба влади

Від непам'ятних часів, коли не було ще націй у новітньому розумінні, а були тільки племена, вони зазнавали на собі експерименти жадних влади людей з надмірною амбіцією. У передхристиянських часах здебільшого існувала система одноособової диктатури. Коли настали династії, то з поняттям монархії в'язали єдиновладу. Так було і за римської імперії, але Велика хартія свобід в Англії у 1215 році створила прецедент, що дідична монархія не перечить демократії. Боротьба за владу сполучена здебільша з жадобою гроша, наживи, триває по нинішній день і, мабуть, триватиме так довго, як довго житиме людський рід, бо це одна з неґативних рис людської вдачі. Протикомуністична революція в Европі відвернула увагу західнього світу від інших земель, де народжувались загрозливі для миру одноособові диктатури. Так народилася й диктатура Саддама Гуссейна в Іраку. Там ніколи не було демократичних виборів та завжди панували військовики, які захоплювали владу палатними революціями. На цьому місці була вже мова про характеристичні риси цього арабського вождя, який вперше в історії розпочав аґресивну війну проти однорасових побратимів.

Президент Джордж Буш та інші провідники Заходу особливо Англії і Франції, опинилися у важкій ситуації, коли оцей іракський автократ розпочав збройний похід на заволодіння найбагатшим у світі обширом продукції й експорту нафти. Ропа і перетворена з неї бензина є кров'ю в організмі упромисловлених країн. Коли б Саддамові Гуссейнові вдалося стати власником нафтодайного обширу Перської затоки — він міг би шантажувати всі країни, які потребують бензину для свого промислу, для автомобільного руху, для огрівання будинків і помешкань. Настав би тоді нестерпний стан першої в історії світу диктатури одного араба над культурним світом. Тому Джордж Буш не мав труднощів у мобілізації країн і народів проти новітнього арабського Гітлера. Одноголосна резолюція Ради Безпеки ООН за встановлення економічного бойкоту Іраку та згода навіть Совєтського Союзу приєднатися до цього міжнародного бльоку — це події без прецеденту. Але не задарма найбільш престижеві телевізійні коментатори і американські державні мужі перестерігають народ, щоб він був приготований на можливі важкі людські й матеріяльні втрати у тій накиненій світові війні. Бо Саддам Гуссейні не тільки поставив на ноги одномільйонову армію, але й здобув хемічну й бактеріологічну зброю, а будучи людиною безоглядною і невідповідальною — може покористуватися нею. Вести війну на віддаль десяток тисяч миль — трудна справа. Проте у Другій світовії війні виявилося, що ЗСА розпоряджають такою збройною потугою, що виграли війну на двох фронтах. Атлантійському і Тихоокеанському. Тепер у війні проти Іраку не бореться тільки одна Америка, а дійсно міжнародний світ. Об'єднана збройна сила ЗСА, Англії і Франції на водах і в повітрі — велетенська. Вислане на Схід з'єднання морської піхоти і „Спеціяльних військ" — маленьке у пропорції до наземної армії Іраку. Але чуємо, що секретареві оборони Ричардові Чейні удалося переконати й володарів Марокко, Савдійської Арабії, Єгипту, що в інтересі їхніх країн лежить упадок Саддама Гуссейна й вони приєдналися з змоторизованими дивізіями до спільного фронту.

Ніхто у світі не бажає собі війни. Це трагедія людей, які гинуть у боротьбі проти аґресивного завойовника. Але так було, є і буде. Кожна війна завжди приносить несподіванки — добрі або погані. І на це теж нема ради. У цьому випадку можна потішати себе, що державна верхівка вільного світу має державних мужів понад пересічну міру і має великих стратегів-полководців. Бувало вже, що народні маси помилялися і що не завжди здоровим був інстинкт народу: конкретний приклад у леґальному приході до влади у 1933 році Адольфа Гітлера. Але здебільша інстинкт народу здоровий, правильний. Американський народ, на який складається конґльомерат різних народів, зрілий і доказує свою зрілість у кожних виборах. Тепер величезна більшість американських громадян підтримує Уряд президента Буша в його рішенні — протиставитися арабському Гітлерові в його змаганнях до заволодіння „чорним золотом", яким є нафта і до накидування своєї волі всім, які потребують цього чорного золота для щоденного вжитку. У відвічній боротьбі між Злом і Добром — перемагає Добро. Треба надіятися, що й тепер у цій далекій країні переможе справедливість і що провалиться диктатура Саддама Гуссейна без великих людських жертв.

Микола Бараболяк

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО І ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

У нас таке глибоке переконання, що Україна й українське село — це одне, і така віра у цей труїзм, що ми далі живемо в історії і нам важко погодитись із дійсністю та достосувати до неї наші політичні настанови і методи діяння у визвольних заходах. Ось наприклад, ми галицькі католики вірили, що в нашому галицькому селі жевріє така відраза до накиненого нам там православ'я, що коли тільки буде можливо, там відродиться у повному католицизм. А що показує дійсність? Не тільки село на Східній Україні за сімдесят років неволі, але й галицьке за сорок — змінилось. Краяни на поселеннях, які допомагають рідним дома, іноді дуже збентежені. Ось знайомий плакав перед мною, що його село духово розбите: в ньому католики, автокефальники і вірні „Української Православної Церкви — котрим допомагати?

Нам важко погодитись із тим, що Україна нині вже не аграрна, а зіндустріялізована (добре, чи погано) країна, де більш кебетливі люди вивтікали до міста, а в колгоспній неволі залишивсь радше інертний, мало підприємчивий, мало інтеліґентний елемент, люди з кріпацькою психікою. Це виявилось особливо при останніх виборах: народ голосував по селах більш за „начальством", нездатний до індивідуального мислення і діяння. Хоч — як кажуть — нема нічого злого, яке не обернулось би у добро. Населення міст, а воно нині має чисельну перевагу, як у кожній зіндустріялізованій країні, хоч говорить чужою мовою, воно більш активно підтримує визвольні змагання, чим те сільське. Правда, серед того міського населення видно прояви не так національного патріотизму, як територіяльного. Нас уразив той робітник, який питав чи матиме він більш ковбаси, коли стане говорити по-українському? Це симптоматичне. Це маркантний прояв територіяльного патріотизму, на якому нам нині будувати. До цих прошарків наших людей промовляє клич, що треба відокремитись від Москви, щоб вона не висисала соки з нашої землі, не дбаючи про наші потреби. Той фактор нам треба узяти до серйозної уваги. Тому менше патріотичної фразеології, а більше державницького підходу у нашій діяльності. Теж менше театральних починів! Воно корисне тільки до деякої міри.

У якій мірі конечна наша переорієнтація на „лицем до зденаціоналізованого міста", замість дотеперішньої орієнтації на село, хочу навести за „Літературною Україною" (число з 19-го липня) думки Анатолія Мокренка в інтерв'ю п.з. „Живи вічністю народу". Мокренко мистець, не політик, але його завваги дуже вагомі змістом. На його думку, погано твориться на українському селі. Ось його слова: „Взагалі, українське село — може, найболючіша тема... Звичайно, демократизація торкається поволеньки й села. Проте значною мірою воно ще лишається затурканим, забитим, обкраденим, обдуреним. Головне, що села без упровадження приватної власності не відродити. Я знаю, що доки людина не буде на землі господарем, вона землю нівечитиме. А пльондрована природа, екологічна неблагополучність, у свою чергу, нівечить душу людську. Трагічне замкнуте коло... Душу треба рятувати разом із землею. На землі виростала і плекалась наша українська культура. Саме тому ми так жадібно тягнемось нині до фольклору — він бо виростав із землі! Треба віддати селянам землю. Вони порають її, знаючи, що вона до віку їхня, власна. Хай дітям, нащадкам цю землю передають... А покищо діти у нас відлучені від землі, від її здоров'я і краси, від радості трудового спілкування з нею...". Згадуючи часи нищення села, Мокренко жаліється: „Од усього цього село постраждало найбільше. Рани українського села — мій пекучий біль. Я сільська людина. В місті живу давно, але завжди почуваюся тут чужим. Очевидно народженим я був, щоб працювати на землі".

Ось що каже Мокренко про колгоспний рай: „Нічогісінько ми не одержували за трудодні. А моральний бік усього того! А як обирали голів колгоспів під незмінну диктовку райкомів! Це було жахливо. Люди вже тоді в ніщо не вірили. Адміністративно-командна система все вбивала в прекрасних наших селянах. І сумлінно відучувала їх працювати, бути чесними, гордими. Тож не треба так довго мудрувати у високих палатах, як зарадити селу. Зробімо одне — даймо людям землю. Наше село пам'ятає, хоч у нього ця пам'ять випікалась, що треба землю любити, а тоді вона так родитиме, що ...диво! О, наші чорноземи! Селянам дати певність. Покищо селянин боїться. Чи не повіють завтра інші вітри. Вже колись ця влада дала була їм землю. І що з того вийшло? Не може селянство почувати себе певним, коли досі його упосліджують, ставляться до нього як до непотреби".

На питання чому наше село замість обирати до рад людей „неначальственних", добровільно притулювалось в час останніх виборів до чобіт колгоспного сталінського раю, Мокренко сказав: „А якже ж не голосувати за старого ядра,

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про телевізію і приріст населення

Американці постійно любуються у статистичних даних і порівняннях часом зовсім злишніх, а іноді таких, що можна їх використати й до інших обставин і народів.

Ось саме тепер хтось порівняв число народин цього літа, а конкретно в останньому тижні липня з іншими місяцями — і виказалося, що їх двічі і тричі як було досі. Зродилися різні здогади чому саме воно так, тим більше що статистика виводилась із східнього побережжя ЗСА.

Вкінці як причину подали, що ...осінню і ранньою зимою були дуже нецікаві програми в телевізії. Це правда, телевізійна індустрія потерпіла в тому часі із-за наслідків довготривалого страйку тих, що пишуть програми (важко їх назвати письменниками). Цей висновок, що це саме причинилося до приросту населення дійсно цікавий та вартий аналізи. І перед нами виринає запит — чи дійсно вплив телевізії аж такий великий. Але нема де правди діти, тепер у ЗСА, як взагалі на Заході у високотехнічно вивінуваних народів відомий сильний спад числа дітей у пересічних родинах, зате у Третьому світі їх не бракує, хоча там постійно панують голод і недуги.

Розуміється, на це прикре явище, що родини у культурних народів помітно меншають, склався цілий ряд причин, в першу чергу—соціяльних із зміною ролі жінки, яка щораз частіше тепер працює, маючи до того відповідний вишкіл і освіту, та й економічна криза, яка відчутна і сьогодні майже всюди, також вимагає праці жінки, а з тим не дає можливости всеціло займатися родиною.

Це завважуємо дуже сильно у нашій спільноті, зокрема тут,де живемо на Північно-американському континенті. Можна це завважити і в українських школах, організаціях молоді і в товариському житті. Серед наших молодих подруж одне-двоє дітей — це пересічна кількість, а коли є багаточисленніша родина — це викликає загальне здивування, а то й подив. При тому — сьогодні вже щораз менше бабунь, які б посвячувалися вихованню внуків і нашу дітвору виховують здебільшого польські або еспаномовні няні.

Важко вгадати чи тепер наслідок поганих програм у телевізії вплинув рівно ж на приріст народин в українській спільноті. Якщо б виказалося, що так, то це було б відрадне явище.

А може... пощастить і знову буде перерваний електричний струм на широкому просторі Америки?

О-КА

Олексій Коновал

ЧИ ВСІ УКРАЇНЦІ ПІДЛЯГАЛИ ПРИМУСОВІЙ РЕПАТРІЯЦІЇ?

На дев'ятій конференції Української Науково-Дослідчої Програми, що відбулася при кінці червня 1990 року в Іллинойському університеті в Урбана-Шампейн, після доповіді Марти Дичок на тему „ДП: українські переміщені особи та політичні втікачі після Другої світової війни", відбулася дискусія. З доповіді та думок дискутантів виходило, що всі українці, після закінчення війни, підлягали примусовій репатріяції в Совєтський Союз. Старше покоління, яке пережило ці роки, в більшості відійшло в інший світ, а — молодше яке ці проблеми вивчає чи з браку належних матеріялів, чи інших причин, невірно насвітлює цей період. Тому деякі факти треба уточнити.

Перед закінченням війни з Німеччиною у лютому 1945 року з'їхалися до Ялти на Криму керівники Англії, Америки та Совєтського Союзу, щоб обговорити поділ Німеччини на зони, зміни кордонів держав східньої Европи та про дальшу долю мільйонів людей, що під час війни опинилися у німецькому Райхху. Сталін домагався в Ялті від Черчілля і Рузвельта, щоб в угоді, підписаній 11-го лютого 1945 року, було описано, що всі громадяни Совєтського Союзу мають бути репатріовані на „родіну" (на батьківщину). Альянти задовольнити домаган ня Сталіна, лише зробили уточнення, що особи, які до 1939 року, до часу початку Другої світової війни, не були громадянами Совєтського Союзу, не підлягають репартріяції. Як відомо, Гітлер і Сталін спільно напали 1939 року на Польщу, розчленували її й тим започаткували Другу світову війну.

Після війни понад два мільйони українців, з усіх частин України, опинилися у Західній Европі. Більшість — це були молоді люди, що їх силою було вивезено на працю до Німеччини. Хоч життя їхнє у Німеччині було тяжке, багато з них, знаючи життя під комуністами, не збиралося повертатися в комуністичний „рай". Але договір у Ялті наперед вирішив їх долю. Щоб не накликати на себе гніву „батька Сталіна" багато української молоді відразу добровільно вирушило на Схід.

У Німеччині потворилися різні репатріяційні комісії, які підганяли всіх українців якнайскоріше повертатися в Совєтський Союз. Але українці з Галичини та Волині, з цієї частини України, що до 1939 року була під Польщею, рахувалися польськими громадянами і примусовій репатріяції не підлягали. Генерал Павло Шандрук, щоб врятувати своїх вояків з Дивізії „Галичина", що були за дротами від примусової репатріяції, спільно з Костем Паньківським та Степаном Витвицьким відвідали американську й англійську комендатури, передали їм мемурандуми, в яких доводили, що вояки Дивізії, зі Західньої України, ніколи не були совєтськими громадянами (про це описує ген. П. Шандрук в своїх спогадах, книзі англійською мовою „Arms of Valor" на сторінках 285-87). Українців з східніх та центральних земель України, переконували альянти, повертатися назад додому, бо мов і так, ми є змушені договором віддати вас Сталінові. Англійські, американські та французькі війська ловили і силою вкидали українців з Великої України, як тоді було прийнято їх називати, на військові вантажні автра й відвозити до репатріяційних таборів. В обороні їх відважно виступив своєю брошуркою „Чого я не хочу вертатися до СССР" Іван Багряний, який став речником всіх українців Сходу.

Переклад цієї брошурки, що його зробили вояки-українці з американської армії, передано головній квартирі генерала Айзенгавера, переслано дружині покійного президента Рузвельта Еленорі та вручено членам американського Сенату, Палату Репрезентантів та урядові Англії та Канади. Пізніше ця брошурка появилася в „Ukrainian Quarterly" журналі УККА за 3-тє листопада 1946 року та була видана українською, еспанською та італійською мовами. Уперте небажання їхати „додому", вискакування з військових вантажних авт, що везли до репатріяційних таборів, голодівки, вивішення чорних прапорів по таборах, протести, перерізування жил та заходи в альянтів — припинили примусову репатріяцію. Але не всі могли жити в таборах ДП. Особи та родини, що підлягали репатріяції, не могли бути на утриманні альянтів в таборах. Щоб залишитися в таборі, люди з східніх областей України переробляли свої документи, в яких подавали, що вони, старі еміґранти, виїхали з України з військами УНР в роки Визвольної боротьби, або що вони з Галичини чи Волині, з цієї частини України, що була під Польщею.

Щоб усунути таких осіб з таборів було заряджено „скрінінґ", де крім працівників УНРРА були ще особи, які володіли польською мовою. І звичайно, українці з Сходу, польської мови не розуміли й у більшості були усунені з таборів. Не оминув того й Іван Багряний, який своєю брошуркою боронив своїх земляків й рівночасно відкрив очі західнім союзникам СССР на це пекло, в яке вони силою намагалися вивезти тисячі безправних людей, був позбавлений статусу ДП, бо він ясно сказав, що він з Полтавщини.

УНРРА та пізніше ІРО старалися якнайскорше розмістити людей з таборів. Багато українців виїхало в Австралію, Південну Америку, Англію, Канаду та ЗСА. Між ними багато й тих, що змінили своє місце народження.

В Америці є закон, що особи, які при в'їзді подали невірні про себе дані, мають бути депортовані. І ця справа виникла в Чикаго, коли родина Волковця подала папери на громадянство й висловила бажання виправити невірне подан ня місця народження. Їй загрожувала депортація. Для оборони Волковця та тисячі інших, що, рятуючись від совєтських людоловів, від

(Закінчення на стор. 3)

Дарія Гординська-Каранович

Концерт Т. Богданської

Заходом 28-го Відділу СУА, якого стейтовий комітет для придбання фондів для Українського Музею влаштував концерт-бенефіс піяністки Таїси Богданської, що відбувся 15-го травня в залі Студентського центру Сітон голл університету в Савт Орандж, Н.Дж.

Наша і чужа публіка явилася численно в акустичній залі з милозвучним фортепіяном „Стаойнвей".

На естраду вийшла усміхнена Т. Богданська, яка зразу нав'язала контакт з публікою, виконуючи Емпромтю Ес-дус, оп. 90 Шуберта.

Соната Ес-дур, о. 31 Бетовена є найбільш погідна, соняшна з 32-ох сонат композитора і цей твір був вдало підібраний до вдачі піяністки, яка відіграла його життєрадісно, ґраціозно і з темпераментом. „Перпетуум Мобіле" Вебера, який був дуже добрим піяністом, було виконане з нестримною скорістю, з технічною легкістю і з піяністичними ефектами.

В другій частині концерту чули ми „Рондо Капрічіозо" е-моль Мендельсона, яке прозвучало зрівноважено в повільному всту пі. Тут піяністка виявила співний тон і, що найважніше, робила віддих межи фразами, що ми їй частіше бажаємо. Скоре родно було загране не лише технічно пророзо, але Т. Богданська надала цій композиції поривчастого розмаху, переконливого капризу, веселости, гумору.

Куранту е-моль Косенка піяністка оживила свіжістю і виразовістю танцювальних ритмів. Наш композитор був успішним концертовим піяністом, тому в його творах зразу помітно глибоке знання фортепіянової фактури.

В „Думі" ц-моль Довженка Т. Богданська зуміла передати публіці імпровізаційність музичної рецитації, що так переконливо виражає подібний героїзм, або безмежний сум в неволі.

Енерґічною гуцульською Токкатою а-моль Коса-Анатольського закінчено групу українських композиторів.

Ноктюрн б-моль, оп. 9, Фантазія — Емпромптю ціс-моль і Скерцо ціс-моль, оп. 39, — всі ці знані твори Шопена були заграні з великим респектом до композитора, з любов'ю до його музики із власним відчуттям.

Публіка високо оцінила талант і працю Т. Богданської та встала з місць, щоб оваційно подякувати їй за таку вдалу імпрезу і за її громадське серце, бо ввесь немалий дохід з концерту вона призначила для Українського Музею. На кінець вона ще гарно заграла Вальс Шопена е-моль.

Д-р Василь Маркусь

ШІСТЬ ТИЖНІВ В УКРАЇНІ (Триптих — II)

V.

На освітньому полі ведеться ориґінальна ініціятива у Львові, т.зв. Молода Академія, у якій здібніші середньошкільники і студенти вищих учбових закладів (Вузи) співпрацюють із визначними львівськими ученими різного профілю — від атомних фізиків до клясичних філологів — над спеціяльними проєктами учнів; мовиться у Львові і про відновлення гімназій та ліцеїв. Львів також місто студентів з кільканадцяти високими учбовими закладами. У Вузах переважає на 90 відсотків українська викладова мова. Студентство патріотичне, зорганізоване в студентські братства і студентський міжвузівський союз. Багато з них активні у Спілці Незалежної Української Молоді, яка в Галичині займає доволі радикальні позиції.

Так само в Галичині виникла ініціятива відновлення 'Пласту'. Якщо напочатку за це діло взялися дещо радикальні елементи з політичними цілями (В. Січко і товариші), то тепер провід й ініціятива спочиває у відповідніших руках, а саму справу очолює академік Юхновський. Ми мали змогу побувати на зустрічі пластового активу у Львові і ствердили, що ініціятори мають правильний підхід до організації Пласту. Зацікавлення цією організацією існує також на Волині, Закарпатті, а навіть у Києві. Важливо, щоб була подана допомога й розумні вказівки від пластового проводу в діяспорі.

Найбільшим досягненням в науково-культурній ділянці є віднова заслуженого Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові. Тепер поруч чотирьох екзильних наукових товариств, що продовжують традиції НТШ у Львові, відродилося і матірне Товариство, що його очолив активний учений-фізик, член-кореспондент Академії Наук УССР, доктор Олег Романів. Товариство має тепер понад 500 членів, які пов'язані з вищими науковими закладами й інституціями, зокрема у складі АН УССР. В цьому відношенні існує співпраця з Інститутом Суспільних Наук і західнім Центром АН УССР у Львові. Наприклад, новий директор інституту доктор Я. Ісаєвич є одним із заступників голови НТШ. НТШ має амбітні дослідні та видавничі пляни, втому і продовження видання журналу „Сьогочасне і минуле". Деякі з цих плянів прийдеться здійснювати спільно усім реґіональним НТШ. Одним із перших своїх завдань Львівське НТШ намагається ствердити заслуги і ролю в національному відродженні колишнього голови Товариства, проф. Михайла Грушевського. У Львові вже перейменовано одну вулицю в його пошану, а також НТШ заініціювало спорудження у Львові гідного пам'ятника цьому нашому видатному суспільно-політичному мужеві та найбільшому історикові України.

До реєстру культурних місць Львова належить Личаківський цвинтар. Наша візита там відбулася в останній день перебування у Львові. Був похмурий день, що відповідав настроєві, коли ми відвідали стільки могил багатьох славних синів Галицької Землі. Цвинтар справді гарний і гідно утриманий. Є тут пошана до покійників. Склали поклін Каменяреві і багатьом іншим, а при свіжій могилі у квітті з новою на природний зріст бронзовою статуєю Володимира Івасюка знову стрінули його опечаленого батька. За день після нашого виїзду мало відбутися посвячення могили й відкриття різьби.

Ще кілька слів про пресу т.зв. несанкціоновані чи позацензурні видання у Львові і Західній Україні ростуть, як „гриби по дощі". Деякі з них залишаються ефемеридами, інші видаються підряд уже кілька місяців чи й цілий рік. Їх можна набути у Львівському „Гайд-Парку", на площі перед оперою, де має бути споруджений пам'ятник Шевченкові. Але існує намагання здобути й офіційну пресу. Таким першим здобутком є „Молода Галичина", комсомольська щоденна газета, що ще донедавна називалася „Ленінська молодь". Зараз іде боротьба за офіційну і служачу „Вільну Україну". Її партія не хоче відступити з-під своєї контролі, тому обласна рада робить зусилля видавати газету „За вільну Україну". Подібна боротьба за пресу відбувається і по районах.

А як у Галицькій провінції?

Наші приятелі хотіли, щоб ми відвідали й околиці Львова та мали якусь уяву про провінцію. Але на протязі шістьох днів, насичених різними імпрезами святкового Львова, не стало на все часу. Дружина Дарка їздила до Кам'янки Бузької, міста її дитячих років. Не багато змінилося. Була вдоволена, що на міській ратуші також повівав синьо-жовтий прапор. Реставрують стару церкву-пам'ятник з початку XVII століття. У новій церкві ще „руські" православні, але люди, що заходили до плащаниці, казали, що вже скоро буде „наша". Побували ми з групою земляків із Закарпаття в аґрикультурній дослідній установі під Львовом в Оброшині, домені академіка Пальфія, де він був кілька років директором. Наші нові приятелі дуже хотіли, щоб ми відвідали розкопи в Звенигороді, замок в Олеськові, а навіть заїхали на Гуцульщину. Та на це, вже не вистачило часу.

(Закінчення на стор. 3)

Створено...

(Закінчення зі стор. 1)

подав конкретні пропозиції щодо співпраці з міжнародними організаціями та іншими екзильними урядами. М. Антонович реферував питання завдань українських наукових у діяспорі, а О. Домбровський обговорював справу наукових видань, зокрема видання збірної праці — нової академічної історії України. Л. Винар подав свої думки відносно видання архівних матеріялів та наукового вивчення діяльности українських урядів в періоді Визвольних Змагань, а також, подібно, як І. Каменецький, наголосив потребу наукового вивчення діяльности Уряду УНР в екзилі, включно із виданням документальних матеріялів. Наразі „білою плямою" залишається діяльність УНР в 1939-44 роках в контексті формації Української Повстанської Армії відпоручником Уряду УНР Т. Бульбою-Боровцем. Також включення старшин Армії УНР в боротьбу проти нацистських окупантів України вимагає джерельного дослідження.

Члени ради обговорили різні питання пов'язані з боротьбою в Україні за її державну незалежність. Висловлено надію, що в сучасній Україні різні політичні й інші організації спільними силами і координацією дії причиняться до реалізації українських державницьких постулятів.

Після доповідей відбулася дискусія, яка причинилася до кращої кристалізації завдань Академічної Ради. Я. Білінський, який опрацював питання пов'язані з конституцією УНРеспублики, оправдав свою неприсутність. Академічна Рада винесла цілий ряд рекомендацій, які будуть опубліковані окремо.

Закриваючи наради, Л. Винар та І. Самійленко висловили щиру подяку учасникам нарад за їх високопродуктивну і дружню співпрацю та повне зрозуміння відповідальної ролі українських науковців в допомозі українському народові в його боротьбі за відновлення втраченої волі і державної незалежности.

Голова Руху Львівщини — у Філядельфії

Депутат Верховної Ради УССР, голова львівської регіональної організації Руху Орест Влох, професор фізики Львівського університету, прибув до Філядельфії 19-го червня на запрошення комітету Оборони Національних і Людських Прав, котрий останнім часом діє як Комітет Сприяння Руху.

Під час перебування у Філядельфії проф. О. Влох у супроводі голови філядельфійського комітету Уляни Мазуркевич відвідав Митрополита Української Католицької Церкви Владику Стефана Сулика. Під час зустрічі, на пропозицію О. Влоха, обговорювалося питання про створення української католицької семінарії у Львові. В той же день проф. Орест Влох зустрівся також з головою редакційної колегії газети „Philadelphia Inquirer" і поінформував про стан політичної боротьби, перспективи взаємин суверенної України зі західнім світом. Увечорі того ж дня відбулася зустріч О. Влоха з українською громадою Філядельфії і околиць.

Відбулася змістовна і цікава доповідь про процеси перебудови і гласности в СССР, запроваджені М. Горбачовим. Гість назвав їх багатогранними і позитивними, які необхідно використати у змаганнях нашого народу до суверенітету. Він згадав про економічні негаразди в усьому СССР і, зокрема, це більш тяжкі в Україні, як наслідок специфічного стану України у загальносоюзній економічній політиці нового уряду, протиріч між підпорядкуванням підприємств союзному урядові і їхнім використанням національного потенціялу нашого народу. Відзначив певну непослідовність між намаганнями досягнути ринкової економіки і продовженням регулювання державою. Гість зі Львова висловив думку, що надмірне прискорення процесів в СССР політичного характеру може призвести до негативних наслідків, які вже простежуються в економічній нестабільності, постійному зниженні життєвого рівня громадян. Він негативно висловився проти оновлених форм федераційного устрою СССР, в той же час пропагуючи ідею політичного і економічного суверенітету України, який, за його словами, стоїть на порядку денному роботи Верховної Ради УССР як невідкладне, першочергове завдання.

Говорячи про допомогу української діяспори Україні, проф. О. Влох наголосив на більш поміркованій і вдумливій акції. Не товари, ліки і продукти харчування необхідні, а засоби їхнього виробництва в Україні, нові і високотехнічні підприємства, в межах керівництва і контролю місцевих рад. Потрібні фабрики і технологічні лінії, засоби зв'язку і комп'ютерної передачі інформації. Всього цього ще потрібно досягти спільними зусиллями. Підтримував ідею створення консулятів в Києві, більш широкого проникнення української ідеї в політичні концепції західної дипломатії. Закликав до об'єднаної дії української еміграції і патріотичних сил в Україні.

Після завершення доповіді Уляна Мазуркевич від імени Комітету подякувала гостеві за змістовну промову, поінформувала його про те, що, використовуючи особисті контакти і знайомства, вдалося заініціювати купівлю друкарні „Del Web" за десяту частку її власної мільйонної ціни, давши від Комітету завдаток 5,000 долярів. Тепер ця друкарня вже в Києві.

На прохання і з ініціятиви Михайла Гориня, в Німеччині був створений спеціяльний фонд для купівлі електронічного обладнання новоствореному Інформаційному Центрові в Києві. Філядельфійський Комітет переслав на конто Руху в Німеччині 5,000 долярів. І тепер, виходячи з потреб комунікації в Україні, Комітет подарував професорові О. Влоху Факс машину.

Т.С.

Шість...

(Закінчення зі стор. 2)

Під будинком Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові (зліва): В. Маркусь, археолог Лариса Крушельницька, академік і депутат до Верховної Ради України Ігор Юхновський, проф. Олег Романів, голова НТШ.

Під час Великодньої Літургії в церкві Преображення (сидять, зліва): Єпископи Филимон Курчаба, Володимир Стернюк, Юліян Вороновський.

На Личаківському цвинтарі день перед посвяченням пам'ятника Володимирові Івасюкові. Біля могили його батько.

Уяву про галицьке Підкарпаття нам дала подорож поїздом з Ужгороду до Львова, а потім автомашиною зі Львова на Закарпаття. Гарні галицькі села з багатшими на Львівщині чи убогішими на Підкарпатті полями, невеликими селами Бойківщини, у кожному з яких пишалася одна краща від другої бойківська церква. На провінції є дещо нових будинків, індивідуальних хат та суспільних споруд. Останні, як правило, шаблонні й мало естетичні. У містах і містечках в другий день свят багато молодого народу на вулицях. Міста і села прибрані в національні прапори; були села, де дослівно, на кожній хаті повівав прапор.

Справді бо, Галичина веде перед у національному відродженні України. За це галичанам тут і там — шана і глибоке признання. Проте ця славна українська земля і її сини та дочки не повинні бути зарозумілими. Бо Галичина стала тим, чим вона є, завдяки великій нашій соборній Україні.

Кінець.

Помер Степан Попович

Відомий громадський і церковний трудівник несподівано помер на атаку серця вдома у Сан Сіті, Аризона 5-го травня 1990 року. Степан Попович народився в селі Тишковичі біля Перемишля в Західній Україні 24-го вересня 1921 року. До часу окупації України в Другу світову війну Червоною армією Совєтського Союзу жив в рідному селі, а тоді молодим парубком, виїхав на Захід у Німеччину, де проживав в таборах переміщених осіб (УНРРА). Згодом він переїхав до Англії, а тоді в 1955 році виїхав до ЗСА, де проживав аж до своєї смерти.

Спочатку він поселився у Чикаго, де прожив сім літ, а тоді переїхав до сонячної Аризони, де є кращі кліматичні умови для життя, зокрема для його сина Зенона.

Бл. п. Степан Попович ще молодим на рідних землях в Україні вступив в ряди Матірної ОУН і був взірцевим членом, відданим тим людям, з якими співпрацював. Він поширював українську пресу з рамени Організації ОУН і Споріднених Організацій: „Українське Слово" з Парижу, „Промінь", „Наш Клич", „Новий Шлях", журнали „Самостійна Україна", „Екран" і ряд інших, що виходили в діяспорі, до того був професійним збірником фондів на різні українські установи: УНР-у, Визвольний Фонд ОУН, СКВУ, УККА, а в останні роки на УАКР, ЗУАДК, воєнних інвалідів, оселю Ольжича, Золотий Хрест, тільки у Феніксі належав до Т-ва „Тризуб", де був скарбником і збірником протягом 18-ти літ, зібрав на різні українські установи серед вірних обох Церков — УКЦ і УАПЦ понад 12,000 долярів. На церковній ниві у Фініксі в парафії Української Католицької Церкви більше як два десятки років щонеділі і на свята, на Службі Божій у церкві, збирав церковну „колекту" з кошик, при тому сам брав собі помічника з молодих хлопців і привчав їх до цієї невдячної праці. Змінялися пароxи, отці настоятелі УКЦеркви, але С. Попович далі працював біля церкви, надворі і всередині, дбав, щоб щонеділі по Службі Божій була заварена свіжа кава, збирав і сам жертвував, хоч він не був багатим. Як він радів, коли українська католицька громада купила нову церкву маже за півмільйона долярів. Куди перенесли свою парафію напередодні його смерти. На доказ пошани до Покійного з обох наших Церков на Панахиду зібралося 111 осіб з Фініксу, Глендейл, Сан Сіти і Йонгстав, хоч це був будний день, вівторок, те саме було і на похороні у середу, який відбувся в українській католицькій церкві у Фініксі, Аризона. Похоронні відправи відправили два священики: емерит о. Олешко і парох Й. Чуділь, який в прощальній проповіді підкреслив, що бл. п. Степан Попович був прикладним, щирим і відданим парафіянином і членом української громади у Фініксі. Прощали покійного над домовиною від Т-ва „За Патріярхат" Омелян Команицький, як відданого члена і збірника на Патріярхальний Фонд. Від Клюбу Українських Емеритів у Сан Сіті Ваньо Максимів попрощав покійного, який був в клюбі скарбником; від парафії УКЦеркви — голова, молодий С. Микита. Похорони відбулися на місцевому цвинтарі в Сан Сіті, Аризона.

Покійний С. Попович залишив горем прибиту дружину Надію, дві дочки — Галину і Софію, та сина Зенона і одного внука Дем'яна, який служить в Американському війську в Німеччині.

Микола Теслевич

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТИ почав розслідування в зв'язку з різким зростом цін на бензину. Справа в тому, що як тільки Ірак напав на Кувайт, ціни на бензину почали підвищуватися, хоча всім відомо, що події на Близькому Сході не могли так скоро відбитися на роздрібній ціні пального. Нафтові компанії просто використали можливість отримати додаткові прибутки. Розслідування цієї проблеми почалось на наполягання багатьох конгресменів й сенаторів та урядів багатьох стейтів, де протягом останніх днів ціни на бензину зросли на 25 центів. Подорожчала не тільки бензина, але й вартість квитків на літаки. Зросли ціни на огрівальну нафту, на переїзд таксі. Песимісти передбачають зріст цін на бензину до двох долярів і більше.

„Українці..."

(Закінчення зі стор. 1)

проєктів К. Стеценка є заснований в тому році культурний центр „Гетьман", моттом якого є: „Україна для світу — Світ для України". Центр існує при Товаристві Української Мови ім. Т. Шевченка, має затверджений статут і хоче у своїй широкій діяльності об'єднати патріотичну і творчу енергію групи молодих українських інтелектуалів, бізнесменів та інженерів, які розробили б перспективи програму культурологічного та економічного відродження України.

На думку нашого гостя, тепер потрібно сильної української дії в цілому світі, але в першу чергу в Україні, дії молодих людей і це сьогодні, бо як її не буде, тоді не буде післязавтра. Для нього дія мітингами — це вже вчорашній етап, а декларативність і дидактичність не є корінням шляхом. Він застановляється голосно над тим, чому молоді люди в Україні не хочуть вчитися української мови і доходить до висновку, що це комплекс меншевартости, який треба збити почуттям, що повинно бути подібне до того, як се зуміли здобути серед своїх людей негри, кидаючи клич „чорне — це гарне". І тут він дає нам приклад, що таке почуття гордости зі свого зродилося у молоді, що брала участь у фестивалях „Червоної Рути" і це не лише там, але й тут. Тому він настоює, що треба до нашої музики включити усі загально прийняті елементи, як музику „рок" і „поп", бо вони належать до молодіжної культури й треба створити рівнорядну в цьому напрямі українську коли хочемо здобути зацікавлення нашої молоді. Отже ця молодіжна музика мусить розвиватися, а з тим довкола неї треба будувати інші сучасні музичні засоби, як відео, які досі в більшості існують російською мовою. Отже треба їх перебоблити на українську, давати фільми для молоді і дітей в українській мові, навчальні програми і розвагові на авдіокасетах і доконче створити незалежну студію звукозапису.

Також засобом для впливу на молодь є спорт, на думку К. Стеценка і тут довідуємося про ще один проєкт, який розвиває наш гість, акція „Вітрильник" групи українських яхтсменів, до якої належить і К. Стеценко. Вони хотіли б збудувати власноручно вітрильник такий сильний, щоб можна ним поплисти довкола світу та взяти участь у міжнародних змаганнях. Розуміється, так, як в усіх широкозакроєних акціях, К. Стеценко і його група ентузіястів звертається до української громадськости про фінансову допомогу, беручи до уваги факт, що тут ідеться не лише про спортовий осяг, але й пропагандивний.

На наше запитання як оцінює він видатки на побудову та плавбу К. Стеценко подає суму вісім мільйонів долярів.

Всім, хто зацікавлений таким проєктом, він подає адресу на яку можна звертатися: Володимир Кандзюба, 252133, Україна, Київ, 133, або скринька 882; телефакс: (044) 263-16-56 і телефони (044) 274-46-27, (044) 224-76-09.

Заслухавши всі пляни молодого композитора та музики, ставимо собі питання — може дійсно ми тут заповільні, а може тільки бракує нам того ентузіязму, що запалав таким вогнем в Україні?

Пастор...

(Закінчення зі стор. 1)

мітету ввійшли такі пастори: мгр О. Гурин, Я. Папроцький, Й. Івацьків (генеральний секретар), Михайло Якубович (головний скарбник). Пастор О. Гарбузюк, довголітній голова ВСББ, залишився в Екзекутиві як духовний лідер Української Баптистської Церкви.

У постановах конгресу накреслено напрямні праці на майбутні два роки, які зводяться до більш посиленої допомоги Україні літературою, радіомовленнями, місіонерами, які частіше відвідали б Україну, та матеріяльною допомогою.

Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство довгі роки передає щоденно радіоблаговістя „Голос Євангелії в Україну", висилає Біблії, Нові Завіти і різну духовну літературу в Україну. Воно має також своїх місіонерів у Південній Америці та в Австралії.

Появилось чергове число — „Новинки Пансіонів ім. Івана Франка"

Миссисага, Онт. — За 24 липня ц. р., тут появилося 36-те число — „Новинки Пансіонів ім. Івана Франка", в якому є інформації про життя і активність мешканців цих пансіонів, екзекутивним директором яких є д-р Євгенія Пастернак.

Це останнє видання пансіонів вийшло якраз у 25-річчя заснування канадських пансіонів. Асистент директора пансіонів Є. Пастернак — Т. Тонкович, промовляючи з нагоди відзначування цієї установи, підкреслила її важливість, потребу і корисність з неї українцям-пенсіонерам: Сьогодні в пансіонах ім. Івана Франка знаходять захист, опіку, спокійний відпочинок і зайняття коло двох сотень українських пенсіонерів... А від початку існування цих домів зголосилося під опіку понад чотири і півтисячі аплікантів, з якими потрібно було перепровадити інтерв'ю і з яких поверх дві тисячі осіб були прийняті до одного з Пансіонів". А вкінці свого слова вона ствердила, що „Сьогодні ці доми, це мульти-мільйон-долярові установи, визначні між інституціями для старших з уваги на опіку, комфорт і взірцеве їх провадження, а також культурними і розваговими центрами, та приваблюють гостей і відвідувачів не тільки з Канади, а з цілого світу, і не тільки українців, але багато інших національностей".

Видання це ілюстроване багатством знімок, що відтворюють побут українських пенсіонерів — їх будні і свята.

Чи всі українці...

(Закінчення зі стор. 2)

примусової репатріяції, змінили свої місце народження, постав 1954 року в Чикаго комітет оборони Волковця.

Справу оборони перебрала організація колишніх репресованих комунізмом ДОБРУС в ЗСА та братні організації. Комітет очолив Василь Ростун, а адвокатом був д-р Роман Смук, відомий скитальцям тим, що довший час був уповноваженим ЗУАДК в Европі та перевів ратункову акцію українських скитальців під час примусової репатріяції та подбав про переселення Капелі Бандуристів до Америки. Спершу робилися старання щоб 84-ий Конгрес ЗСА ухвалив змінний іміграційний закон щодо права в'їзду в Америку людям з Совєтського Союзу. І виглядало, що цей закон буде прийнято. На жаль, цей закон у якому в четвертій секції була б розв'язка для українців, конгресмени так „обвішали" різними поправками та доповненням, що він не пройшов в Конгресі.

Д-р Р. Смук тоді вдався до федерального суду. Суд розглянув справу Волковця, а пізніше Л. Іваненко (тепер Л. Дончук — дружина письменника Зосима Дончука, яка мешкає в Філядельфії) і 30-го серпня 1956 року виніс рішення, яке дає можливість виправлення зроблених змін місця народження без покарання, під час отримання американського громадянства. Багато осіб використало цей закон. Між іншим в Берліні був створений комітет за поворот на „родіну", що його очолював генерал Міхайлов, який старався різними способами повернути українців до Совєтського Союзу. Цей комітет не раз пригадував американським Урядові, що буцімто у нас живуть люди, які незаконно приїхали до Америки, сфальшувавши папери.

Середовище Івана Багряного видавало при газеті „Українські Вісті" спеціяльний бюлетень-газету „Ми ще повернемось" в роках 1955-59, в якій показувало рабську систему комунізму та незавидну долю поневоленого українського народу.

ПОДЯКА

З Волі Господньої відійшов у Вічність
наш Найдорожчий
МУЖ І БАТЬКО

бл. п.
ІВАН ІВАШКО

ПОХОРОН відбувся 8-го червня 1990 р. у Виппані, Ню Джерзі, з церкви св. Івана Хрестителя.

Щиру подяку висловлюємо о. Осипові Панасюкові за похоронні відправи. Особливо дякуємо Мірі Івашко за її поміч та вирозуміння в часі нашого горя. Цією дорогою складаємо щиру подяку Родині, Приятелям та Знайомим за їхню участь в похоронних відправах, за квіти, пожертви на Служби Божі, та датки на добродійні цілі. Всім дякуємо хто особисто чи листовно висловив нам співчуття та вшанував пам'ять Покійного.

Нехай Господь винагородить Вас стократно.

Опечалені,
ГАЛЯ, дружина
АНЯ і АДРІЯНКА, доні

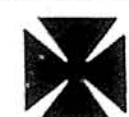
Об'єднання б. Вояків Українців в Америці
та
Команда Буковинського Куреня
сповіщає, що
19-го серпня 1990 р. в дні свята Преображення Господнього — Спаса о год. 11-ій рано у Вояцькій Святині — Церковці-Пам'ятнику в Кергонксоні, Н. Й.
відзначиться

АРХИЄРЕЙСЬКИМ БОГОСЛУЖЕННЯМ І ПАНАХИДОЮ

що очолить
Преосвященніший Владика Антоній
почесний капелян Куреня
у сослузі Всечесніших Отців

за бл. пам'яті Друзів, Побратимів, воїнів всеї України, так і за Воїнів Буковинського Куреня, котрі віддали своє молоде життя на Вівтар той Нескореної України та свого Народу.

ПРОСИМО ПРО ЧИСЛЕННУ УЧАСТЬ

Ділимось сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що 15-го червня 1990 р. на 80-му році свого трудолюбивого життя помер у Станиславові (Івано-Франківську)
наш Найдорожчий
БРАТ, ВУЙКО І ДІДУСЬ

бл. п. дипломований педагог
ОМЕЛЯН ОРИЩУК

Середню освіту почав у Станиславові, яку закінчив у 1929 р. у Львові в Академічній гімназії. Відтак студіював педагогію в Кракові, яку завершив дипломом 1931 р. Почав учителювати у Вадовицях (біля Кракова) і продовжував аж до вибуху 2-ої світової війни 1939 р. Тоді повернувся на рідні землі і продовжував учительську працю у Викторові, біля Станиславова.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті: мгр Ярослав Евген ОРИЩУК — брат у Монтреалі, Канада, а на рідних землях: сестра Стефанія КОСТИНЮК з дочкою Ярославою й зятем Ярославом КАНТИМИР і їхніми синами Олегом і Володимиром, сестрінок д-р Ярослав Олександер ПАНАСЮК на острові Таїті, як рівнож ближча і дальша родина на рідних землях та на еміграції.

Ти відійшов у кращий світ, „де нема ні болю ні смутку, а життя безконечне", а пам'ять про Тебе хай остане живою між нами назавжди!

Привіт Пл. Нас.! ... 1990

Українське...

(Закінчення зі стор. 2)

за того начальника, котрий обіцяє не якусь там підозрілу 'демократію' чи іншу 'філософію', а таке земне, таке вкрай потрібне: дорогу, магазин, лікарню, клуб, газ — єдине чого бракує передусім!...Звісно, хочеться вимагати від людини громадської мужности. Але вибачте. Коли людина по коліна у грязюці стоїть, то ...вона пролосує за будького, хто запевнює, що заасфальтує дорогу".

Признаюсь досі не чув я про А. Мокренка. Кореспондент в ,,Літературній Україні" рекомендує його не тільки як заслуженого співака, народного артиста СССР, але теж як ерудита і людину високих моральних прикмет. На питання чим заповнити ідеологічну порожнечу після провалу марксизму, Мокренко відповів: ;,У нас мабуть звичка заповнювати 'порожнежі'. Нам потрібна доконче схема, щоб ми за нею жили і працювали. Потрібна якась зашореність. Чи це не найбільша помилка системи? Парадоксальним є те, що нормою стало для нас не творити суть, яка обов'язково знайде свою форму, а навпаки: творити форму, а потім заповнювати суттю...". Святі слова, особливо коли спрямувати їх до нашого політичного і церковного проводів на поселеннях!

На питання, кого Мокренко рекомендував би на президента України, він назвав Дмитра Павличка, а на другому місці Левка Лук'яненка.

Щоб встановити нині успішну політичну лінію у наших визвольних змаганнях в СССР, треба нам перш за все з'ясувати чітко нашу політичну дійсність і тим руководитись. Коли находиш в офіційній пресі на Україні (,,Літературна Україна" ще контрольована партією!) думки, які вказують на те, що наша провідна верства мислить і керується принципами ,,Realpolitik'', а не фразеологією, як переважно ми на поселеннях, то це радісно і родить надію на успіх. Не продовжувати будувати на романтиці села, як бувало в сорокових роках — прогрес! Чи ж би в підґрунті політичного мислення зачинало мати у нас перевагу вчення Вячеслава Липинського на місце Дмитра Донцова?

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації ,,Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

якщо попередні рахунки

НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ

Окремих листів у тій справі не будеться відписувати.

ВСІ РАХУНКИ МУСЯТЬ БУТИ ЗАПЛАЧЕНІ ДО 15 ДНІВ ВІД ДНЯ ПОЯВИ.

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

впаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ

ТЕНІСОВІ та ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ на СОЮЗІВЦІ

в днях від 31-го серпня до 3-го вересня 1990 року
(Labor Day Weekend)

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на РІК 1990

і за чаші

УНСоюзу, Союзівки, Свободи, (в тому пропам'ятна чаша інж. Б. Рака, д-ра В. Ґука і Я. Рубля), Українського Тижневика і п-ні Марії Душник

та грошові нагороди
в поодинокій грі:

ЖІНОК І ЖІНОК (35 р. і вище), ЧОЛОВІКІВ, мол., СЕНЬЙОРІВ (35-44), СЕНЬЙОРІВ (45 і 55), ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.).

Зголошення до змагань враз із вписовим по $15.00 приймає

MR. GEORGE SAWCHAK
7828 Frontenac, Philadelphia, Pa. 19111

до 22-го серпня 1990 р. Зголошення одержані після 22-го серпня не будуть взяті до уваги турнірової комісією

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Р. Ракочий, ст., З. Снилик, Ю. Савчак, д-р З. Матківський, Ю. Попель.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ятниця, 31-го серпня — год. 1-ша по пол. на Союзівці елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатися в цій рунді одержать окремі повідомлення від проводу турніру **до суботи, 25-го серпня.**

Субота, 1-го вересня — год. 8:30 ранку на Союзівці
чоловіки і сеньйори 35 р. і 45 р.;
год. 1-ша — юнаки, юначки і жінки,
год. 3-тя — сеньйори 55 р.

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Ю. Савчак.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаційних, можуть змагатися в в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

Субота, 1-го вересня, о год. 11:30 вранці за ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШЕНСТВА УСЦАК та ТРОФЕЇ І НАГОРОДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ у слідуючих конкуренціях для дівчат і хлопців:

Хлопці/Мужчини: Число конкуренції	Вік	ІНДИВІДУАЛЬНІ	Дівчата/Жінки: Вік	Число конкуренції
1	13/14	100 м. змінний	13/14	2
3	15 і вище	100 м. змінний	15 і вище	4
5	10 і нижче	25 м. довільний	10 і нижче	6
7	11/12	25 м. довільний	11/12	8
9	13/14	50 м. довільний	13/14	10
11	15 і вище	50 м. довільний	15 і вище	12
13	10 і нижче	50 м. довільний	10 і нижче	14
15	11/12	50 м. довільний	11/12	16
17	13/14	50 м. горілиць	13/14	18
19	15 і вище	50 м. горілиць	15 і вище	20
21	10 і нижче	25 м. горілиць	10 і нижче	22
23	11/12	25 м. горілиць	11/12	24
25	13/14	50 м. грудний	13/14	26
27	15 і вище	50 м. грудний	15 і вище	28
29	10 і нижче	25 м. грудний	10 і нижче	30
31	11/12	25 м. грудний	11/12	32
33	13/14	100 м. довільний	13/14	34
35	15 і вище	100 м. довільний	15 і вище	36
37	10 і нижче	25 м. метелик	10 і нижче	38
39	11/12	25 м. метелик	11/12	40
41	13/14	50 м. метелик	13/14	42
43	15 і вище	50 м. метелик	15 і вище	44
		ҐІНЦІ		
45	10 і нижче	4 x 25 м. довільний	10 і нижче	46
47	11/12	4 x 25 м. довільний	11/12	48
49	13/14	4 x 50 м. довільний	13/14	50
51	15 і вище	4 x 50 м. змінний	15 і вище	52

Змагуни(ки) можуть брати участь у трьох індивідуальних конкуренціях і один раз у ґінцях.

Вписове виносить 5 дол. від змагуна(ки).

Змагуни(ки) ,,Чорноморської Січі", СУМА, ,,Тризуба" і Пласт Монтреаль мусять зареєстоуватися до 25-го серпня 1990 року до:

,,Ч. Січ" — Марія Бокало (201) 382-2223
СУМ — Олена Галькович (201)692-1471
,,Тризуб" — Евген Зиблікевич (609) 983-0621
Пласт — Монтреаль — Марія Ґерич-Буссієр (514) 653-4643

Інші змагуни(ки) можуть зареєструватися над басейном у суботу, 1-го вересня, від години 9-ої до 10-ої вранці.

Комісія плавацьких змагань: Е. і С. Зиблікевич, М. Бокало; О. Галькович; Я. Гук; М. Ґерич-Буссієр; О. Напора; Е. Солтис; Т. і Л. Калита; Ю. і М. Чатирка; Т. Данилів.

У змаганнях можуть брати участь змагуни(-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

Просимо витяти та виспати разом з оплатою $15.00
(Зголошення без вписового не приймається)

1. Ім'я і прізвище
2. Адреса (по-англійськи)
3. Телефон
4. Дата народження
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь
6. Клюбова приналежність

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ВОЛОДИМИР ПРОКОПОВИЧ, член УНС Відд. 257-го Ім. Івана Годяка в Лос Анджелес, Каліф., помер 13-го травня 1990 року на 85-му році життя. Нар. 1904 року в Коломиї, Зах. Україна. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Анну. Похорон відбувся 17-го травня 1990 року на цвинтарі Ґренд В'ю Меморіял Парк в Ґлендейл.
Вічна Йому Пам'ять!

Петро Сильчак, секр.

РОМАН САВКА, член УНС Відд. 399-го Т-ва ,,Леви" в Чикаґо, Ілл., помер 17-го травня 1990 року на 70-му році життя. Нар. 29-го січня 1920 року. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Ларису, доньку Ірену і брата Володимира. Похорон відбувся 21-го травня 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.

ІВАН СТАСЮК, мол., член УНС Від. 267-го Ім. Тараса Шевченка у Вестбирі, Н.Й., помер 24-го березня 1990 року на 32-му році життя. Нар. 20-го листопада, 1957 року в Елізабет, Н.Дж. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку батька Івана і маму Мері. Похорон відбувся на цвинтарі Пайн Ловн Меморіял Ґарден на Лонґ Айленд, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНГЕЛА БАНАХ, член УНС Відділу 422-го Ім. С. Петлюри у Філядельфії, померла 30-го березня 1990 року на 85-му році життя. Нар. 1904 року в селі Скоротско, Україна. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку сина Володимира, сестер Сузанну і Евгенію і брата Йосифа. Похорон відбувся 13-го квітня 1990 року на Овкленд Семетері у Філядельфії, Па.
Вічна Їй Пам'ять!

Василь Євтушенко, секр.

СТЕНЛІ ЯВОРСЬКИЙ, член УНС Відд. 379-го Ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл., помер 14-го травня 1990 року на 83-му році життя. Нар. 2-го травня 1907 року в Жидачеві, Україна. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дочку Мeї Енн Андерсен, сина Вілліяма з дружиною Джуді, внуків Сару і Джошуа і дальшу родину. Похорон відбувся 17-го травня 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!

Василь Семків, секр.

ІРЕНА КУЗИК, ЧЛЕН УНС ВІДД. 156-го Ім. Т. Шевченка в Бруклейвен, Па., померла 1-го липня 1990 року на 69-му році життя. Нар. 4-го квітня 1921 року в Перемишлі, Україна. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку мужа Волтера, сина Марка, невістку Патрисю, двох внуків Олексу і Марка мол., брата Евгена з дружиною Евою і сином Михайлом. Похорон відбувся 7-го липня 1990 року на цвинтарі св. Петра і Павла в Спрінґфілд, Па.
Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Новак, секр.

ЙОСИФ ҐОЦ, член УНС Відд. 114-го Ім. св. Володимира в Чикаґо, Ілл., помер 7-го липня 1990 року на 45-му році життя. Нар. 1-го січня 1945 року в Україні. Членом УНС став 1957 року. Похорон відбувся 10-го липня 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Бережан, секр.

КОБЗЕЙ ТЕТЯНА
пошукує дочку
ДУНИК МАРІЮ АНТОНІВНУ.
Дочку в 1941 р. вивезли до Німеччини і працювала: Badyn, Dommersdorf, Jakkstall, Anton Stachiw, опісля виїхала до ЗСА. Хто знав би про неї, або вона сама, прошу писати на адресу:
СРСР, Тернопільська область
Чортківський район
село Пастуше
Кобзей Тетяна